

Lumisadeseikkailu

Lumi talutti uupuneita poroja takaisin talliin. Kaikista uupunein poro oli Petteri Punakuono. Sen nenä oli sammunut mystisesti.

Kotona kymmenvuotias Lumi ja hänen vuotta nuorempi veljensä Hiutale sekä pikkusiskot Huurre ja Jää kisasivat siitä, kenen poro suorittaa nopeimmin esteradan. Lumi ja hänen veljensä kuitenkin jäivät puhumaan. "Oletko jo kuullut huhut?" Hiutale uteli. "Mitkä huhut? Tarkoitatko sitä, kun Helkky löydettiin keittiöstä mausteiden peitossa?" Lumi tuhahti. "Ei. Ei.Ei. Huhutaan, että joku myrkytti Petterin..." (Jää tupsahti heidän väliinsä.) "Minä olen vain kuullu, t että yksi poro sai nuhaa kanelista... Mutta kuka muka haluaisi myrkyttää Petterin?" Hiutale ei ehtinyt vastata, sillä Jää huusi jo täyttä kurkkua: "Äiti! Lumi ja Hiutale myrkyttivät Petteri Punakuonon! Ne myrkyttivät sen!" Heidän äitinsä Kinos tuli paikalle suu tiukkana viivana. "Te kaksi, tulkaa mukaan." Lumi ja Hiutale pukivat vaisuina takkinsa.

Ulkona paukkui pakkaneen. Useimmat muut tontut kuiskailivat hiljaa keskenään. Tuikkivat tähdet olivat alkaneet ilmestyä taivaalle. Kinos koputti oveen. Apulaistonttu tuli avaamaan. "Jos etsitte Pukkiä, ensin suoraan, sitten vasemmalle." Kinos niiasi pikaisesti ja sanoi: "Kiitos."

Kinos, Hiutale ja Lumi kulkivat apulaistontun ohjeen mukaan ja saapuivat ovelle, jossa luki isoin kultakirjaimin: JOULUPUKKI. Hiutale henkäisi: "Vau." Kinos mulkaisi Hiutaleta ja koputti oveen. "Sisään." Lumi kurtisti kulmiaan. Pukin ääni oli möreämpi, kuin hän oli odottanut.

Kinos avasi oven ja sanoi: "Epäilen, että lapseni ovat syyllisiä Petteri Punakuonon nenän sammumiseen!" Pukki nousi hitaasti ylös tuoliltaan. Hiutale perääntyi askeleen. "Kinos Pakkanen, sinä siis todella uskot, että lapsesi ovat syyllisiä tähän sotkuun... Nyt lapset sanokaa, oletteko todella tehneet jotain kamalaa." Hiutale ja Lumi vilkaisivat toisiaan. "Pukki, me emme ole tehneet mitään Petterille." Pukki katsoi heitä ymmärtäväisesti. "Toivottavasti te ette valehtele. Ei ole ongelmaa. Saan selville, valehtelevatko he, jos he tulevat mukaani jakaamaan lahjoja jouluaattona."

Hiutale, Kinos ja Lumi tuijottivat Pukkiä hämmästyneinä. "Mitä! Tarkoitatko, että he menisivät sinun kanssasi jakamaan lahjoja?" Kinos huudahti. "Joo, Pukki, me tulemme kyllä mukaasi. Äiti, saammehan mennä?" Lumi ja Hiutale katsoivat äitiään anovina mutta innokkaina siitä, että edessä saattoi olla heidän elämänsä ensimmäinen seikkailu. "Kai te osaisitte olla nätisti... Hyvä on." Kinos murahti. Pukki aivasti ja totesi itseksensä: "Olisi pian kai allergialääkkeen aika." "Me lähdemme nyt." Kinos sanoi ja raahasi Hiutaleen ja Lumin mukanaan.

Kotona Lumi ja Hiutale kertoivat sisaruksilleen kaiken, mitä Pukki oli sanonut. Huurre, Jää ja isä nimeltään Kylmä kuuntelivat kateudesta kalpeina Hiutaleen ja Lumin kertomusta. "Hmm, te lähdette matkaan huomenna, joten eiköhän olisi aika painua pehkuihin." Lapset nyökyttelivät ja lähtivät oitis pesemään hampaita.

"Isä on vain kateellinen." Lumi kuiskasi, kun he olivat isän kuuloetäisyyden ulkopuolella. "Tietenkin isä on kateellinen. Lumi, tajuatko, kukaan lapsi tai oikeastaan aikuinen ei ole ollut jouluaattona jakamassa lahjoja. Korkeintaan joku todella korkea-arvoinen tonttu on saattanut päästä

mukaan. Se, että pääsemme Pukin mukaan, merkitään Korvatunturin historiankirjoihin! Tämä on Jään ansiota!” Hiutale kertoi. “Okei.” Lumi mutisi. Hiutale jatkoi: “Mutta entä Petteri, jos sen nenä ei syty huomiseen mennessä, joidenkin maiden lapset eivät saa lahjoja!” Lumi kohautti olkapäitään. “Ei se meidän ongelmamme ole.” Hiutale melkein sihisti: “Lumi, tämä on tilaisuutemme näyttää, että emme ole typeriä, hölmöjä lapsia, jotka ovat sattumalta saaneet tilaisuuden päästä mukaan lahjoja jakamaan. Samalla voimme saada nimemme uudestaan Korvatunturin historiankirjoihin.” Nyt oli Lumin vuoro sihistä: “Sinä haluat vain mainetta ja kunniaa. Sitä paitsi kuka muka jaksaa edes lukea niitä historiankirjoja!”

Kovääninen kikatus ja hekotus keskeytti heidät. “Tekö muka pääsisitte historiankirjoihin!” Huurre ulvoi naurusta. Jää jatkoi yhtä loukkaavasti: “Tuskin ehtii mennä edes viittä minuuttia, kun Pukki passittaa teidät kotiin.”

“Hei, herää, me lähdetään matkaan kahden tunnin päästä.” Hiutaleen ääni sanoi. Hän oli tuntunut unohtaneen eilisen riidan. Lumi nousi ylös vuoteestaan ja siristeli silmiään aamuauringossa. Hän alkoi pedata sänkyään. Lumin peitto oli punainen, ja siinä oli poroja ja hienoja kuvioita. Kaiken kukkuraksi se oli tehty villasta. Hän katseli sitä hetken ja lopulta sulloi sen reppuunsa. Matkassa voisi tulla kylmä.

Hiutaleen tyly ääni keskeytti hänen ajatuksensa. “Tuletko vai ajattelitko jäädä tänne koko päiväksi lorvimaan?” Lumi nappasi reppunsa ja oli tulevinaan Hiutaleen mukaan mutta kipaisi nopeasti nappaamaan muutaman karkin karkkipiilostaan, joka sijaitsi hänen sänkynsä alla. Sitten Lumi ryntäsi Hiutaleen perään.

He juttelivat samalla, kun kävelivät. “Mikä olisi saanut Petterin nenän sammumaan?” Hiutale pohti. “Niinpä. Hoitajat sanoivat, ettei Petteri ole sairas. Mikä olisi asia, joka aiheuttaisi oireita mutta ei olisi kuitenkaan sairaus?” Sitten he tajusivat samaan aikaan: “Allergia!” Lumi muisti hajun Petterin aitauksessa. “Kaneli! Petteri Punakuono on allerginen kanelille! Ja koska se ei ole tavallinen poro, sen allergia on erilainen kuin toisilla poroilla.” Lumi huudahti.

“Lumi, olet nero! Mutta kuka olisi laittanut kanelia Petterin aitaukseen?” Hiutale huudahti. “Eivät keittiötontut ainakaan, kaikki omasta tahdostaan leipoivat kasoittain pipareita ja muita herkkuja Petterille.” Lumi sanoi. “Entä jos... entä jos se oli Helkky?” Hiutale pohti. “Voi olla, mennään tutkimaan Helkyn huone salaa!” Lumi huudahti.

He lähtivät oitis etsimään Helkyn kotia. Lopulta he löysivät oikean talon. Hiutale tarttui oven kahvaan. “Mikä helpotus, se oli auki. Ja perhekään ei ole kotona.” He kipittivät yläkertaan. Pian he löysivät Helkyn huoneen.

Helkyn huoneen seinät olivat täynnä valokuvia, sänky haisi oudolle ja katosta roikkui ruma lamppu. “Muista laittaa tavarat takaisin paikoilleen.” Lumi käski. He tutkivat joka nurkan, ja lopulta he löysivät pullon, jossa oli kanelia. “Voisimme tehdä pienen kepposen Helkylle.” Hiutale keksi. “Voisimme laittaa kanelia hänen vuoteeseensa.” Niin he tekivät ja kipittivät hihittäen pois. He juoksivat viemään tavaransa rekeen ja pukivat päälleen enemmän vaatteita.

Koko Korvatunturin väki oli tullut odottamaan Pukin lähtöä. “Ajattele, kohta me lähdemme!” Hiutale sanoi innoissaan. Pukki asteli heidän luokseen. “Lähdemme 35 minuutin päästä. Olkaa siis valmiina.”

Lumi säpsähti. “Entä Petteri? Näitkö muuten muita mausteita Helkyn kotona?” “En. Lumi, minä keksin: tarvitsemme allergialääkkeitä Petterille!” He lähtivät oitis etsimään taloa, jossa oli Pukin huone. He löysivät talon ja ryntäsivät sisään. Tällä kertaa aputonttuja ei ollut missään. “Minä menen oikealle, mene sinä vasemmalle.” Lumi komensi. Hiutaleta ei tarvinnut kahta kertaa käskää

Lumi lähti kävelemään pitkin käytävää, jossa oli kuusi ovea. Hän päätti tutkia kaiken varalta kaikki huoneet. Hän turttui ensimmäisen oven kahvaan ja aukaisi oven. Huone oli siisti ja puhdas ja päihitti Helkyn huoneen täysin. Lumi tähyili, olisiko allergialääkettä kenties jossain. Sitten hän kuuli, kun ovi sulkeutui. Hän kiepahti ympäri ja tarttui oven kahvaan. Lukossa. Joku oli lukinnut hänet huoneeseen! Entä jos se oli Helkky? Pitäisikö huutaa apua?

Samaan aikaan Hiutale oli löytänyt oikean oven. Hän astui sisälle huoneeseen. Sitten Hiutale järkyttyi suuresti nähdessään, että joku nojasi seinään rennosti kädet puuskassa. “Helkky!”

Helkky katsoi häntä kuin Hiutale olisi puhunut hänestä pahaa. “On epäreilua. Minä olen Joulupukin lapsenlapsenlapsi. Minun kuuluisi päästä Pukin mukaan!” Hän mutisi vihaisesti. Hiutale hämmästy: “Me emme päättäneet sitä. Sinun on turha olla vihainen.” Helkky tuhahti ja sanoi: “Kenenkään ei ole pakko tehdä mitään.” “Helkky, ole kiltti. Minun pitää mennä Pukin mukaan. Sinä voit pyytää Pukia ottamaan sinut mukaan. Sinun on turha odottaa, että Pukki pyytää sitä.” Helkky nyökkäsi, ja he yhdessä lähtivät etsimään Pukia.

“Mutta missä Lumi on?” Helkyn naama lehahti punaiseksi. “Öööm, odota hetki.” Pian Helkky palasi Lumi kintereillään. “Mitä on tekeillä?” Lumi kysyi, kun he kävelivät ulos talosta. “Helkky kysyy Pukilta, pääseekö mukaan.” Lumi kurtisti kulmiaan. “Ai.”

Helkky heitti pienen, pahvisen allergiapakkauksen Hiutaleelle. Hiutale ryntäsi talleja kohti lääke kädessään. Lumi lähti oitis Hiutaleen perään. Hetken päästä Lumi ja Hiutale saapuivat Petteriä taluttaen, molemmilla pelottavan leveä virne kasvoillaan. Petteri Punakuonon nenä loisti taas kirkaasti. Helkky juoksi heitä vastaan. “Minä tulen mukaan!” Helkky sanoi innoissaan silmät loistaen.

He juoksivat Pukin luokse. “Petterin nenä!” Joulupukki huudahti ihmeissään. Lapset nyökkäsivät. Lumi irrotti Petterin hihnan, ja Petteri meni paikalleen, muitten porojen eteen. He kapusivat rekeen, joka oli paljon isompi kuin he olivat kuvitelleet.

Kaikki tontut olivat tulleet katsomaan lähtöä. Lumi ja Hiutale vilkuttivat perheelleen. Jää ja Huurre näyttivät entistä kateellisemmilta. Lumi ei kuullut äitinsä huutoa, sillä kaikki tontut huutelivat onnen toivotuksia ja mitä piti varoa. Hiutale istui Pukin viereen ja katseli miljoonia nappeja ja vipuja, jotka olivat hänen edessään.

Sitten reki lähti liikkeelle. Hiutale vilkutti kylälle ja keskittyi tarkkailemaan Joulupukin puuhia. Hiutaleen yllätykseksi Pukki ojensi hänelle suitset ja alkoi huudella poroille ohjeita. Tai Hiutale ainakin arveli niin. Pukki vilkaisi häneen ja sanoi: “Se on kuin ohjaisi autoa.” Hiutale huudahti: “Minä en ole koskaan ajanut autoa.” Pukki huokaisi: “Jos nostat vasempaa, porot menevät oikealle, jos oikeaa, vasemmalle. Hiutale alkoi oppia, ja he etenivät pitkälle. Sitten Pukki sanoi: “Mene nyt taakse, niin minä teen meidät lentovalmiiksi.” Hiutale totteli. He kiinnittivät turvavyöt, ja ennen kuin he edes huomasivat, he olivat jo ilmassa. “Aloitetaan Ruotsista.”

Sitten alkoi lentäminen eli Hiutaleen ja Lumin suosikkikohta. Meni monta tuntia. Lumi oli jo mennyt laskuissa sekaisin, kun he tulivat Yhdysvaltoihin. "Tässä, voitte vain heittää paketit savupiippuihin. Se on minun lempijuttuni."

He olivat kai juuri saapuneet Lontooseen, kun kuului kummallinen rysähdys ja he putosivat taivaalta. Lumi nousi ylös ja katsoi ympärilleen. Pukki ja porot vaikuttivat olevan kunnossa. Helkky istui maassa ja jostain syystä tutkiskeli sormiaan, mutta kunnossa kai hänkin oli. Mutta missä ihmeessä Hiutale oli? Veljeä ei nimittäin näkynyt eikä kuulunut. "HIUTALE!!!" Lumi huusi niin kovaa kuin pystyi. Hän ei halunnut palata kotiin ilman veljeään ja sanoa vanhemmilleen, että tämä olisi kadonnut Lontooseen. Eikä Lumi halunnut edes ajatella sellaista.

Yhtäkkiä Hiutale juoksi heitä kohti mukanaan poika. "Tässä on Rocky. Rocky, this is my sister, Snow." Rocky hymyili Lumille ja sanoi: "Hello, Snow. Your name is beautiful." Lumi oli nyt kiitollinen, että Kinos oli pakottanut heidät opettelemaan kieliä. "I like my name too. Nice to meet you." Lumi vastasi niin hyvin kuin osasi. Johon Rocky vastasi: "Nice to meet you too. Bye!"

Rocky lähti ja Pukki sai reen korjattua. Matka sai jatkua. Helkky auttoi Pukkia ja Lumi ja Hiutale nukkuivat. He heräsivät välillä auttamaan. Lopulta he laskeutuivat takaisin Suomeen.

Matka jatkui maan tasalla. He pysähtyivät tauolle. Taivaalla leiskuivat revontulet. "Hiutale ja Lumi, kertokaa minulle nyt, myrkytittekö Petteri Punakuonon?" Petteri nosti kummastuneena päätään, kun sen nimi sanottiin. "Me emme tehneet sitä." Lumi sanoi katse edelleen kiinni revontulissa. "Minä tein sen mutta kadun sitä nyt enemmän kuin mitään elämässäni." Helkky sanoi hiljaa, katseli revontulia hänkin. Pukki ei sanonut mitään.

Sitten alkoi kuulua rätisevä ääni, jonka Lumi ensin luuli kuuluvan poroista, jotka herkuttelivat porkkanoilla. Kunnes hän tajusi: "Tämä metsä palaa!" Pukki syöksyi laittamaan poroja järjestykseen. Helkky läimäytti kirjansa kiinni. "Olemme tulen ympäröimiä!" Lumi huusi epätoivoisesti. "APUA!"

Liekit tulivat lähemmäs, ja tilanne alkoi näyttää epätoivoiselta. Sitten jokin värikäs vilahti heidän edestään ja tuli sammui. "Onko tuo...?" Hiutale henkäisi. "Kyllä, se on Tulikettu. Uskotaan että revontulet ovat Tuliketun tekemiä." Pukki sanoi rauhallisesti ja silitti Tuliketun turkkia. "Se on kaunis." Lumi sanoi silmät suurina ja kosketti sen kipinöivää turkkia.

Pukki, Helkky, Lumi, Hiutale ja Tulikettu lähtivät matkaan.

Lopulta he pääsivät perille. Monet olivat heitä vastassa. Reki pysähtyi.

"Menkää kotiin." Pukki sanoi lapsille. "Entä Tulikettu?" Hiutale kysyi ja osoitti Tulikettua, joka oli Lumin sylissä. "Viekkää se kotiin ja tulkaa huomenna luokseni käymään." Hiutale ja Lumi lähtivät kotiin. Tontut taisivat tajuta, että he olivat väsyneitä, sillä ne eivät kysyneet heiltä kysymyksiä.

Kotona perhe oli kateudesta huolimatta utelias. "Oliko hauskaa?" Isä kysyi. Hiutale ei vastannut, vain lysähti makaamaan sängylleen. Sitten hän nukahti.

Lumi ei kuitenkaan nukkunut. Hän mietti tapahtumia ja silitti Tulikettua, joka osoitti rakastavansa pihlajakarkkeja. Olen onnekas, Lumi ajatteli. Minulla on kolme sisarusta, vanhemmat, ilmeisesti nyt lemmikkikin. Olen onnekas.